

Arrest

nr. 205 720 van 21 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 april 2018.

Gelet op de beschikking van 20 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2018.

Gezien de beschikking van 9 mei 2018 in toepassing van artikel 39/76, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 22 mei 2018.

Gezien de replieknota van de verzoekende partij van 28 mei 2018

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE *loco* advocaat M. LYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk de bedreigingen door commandant A. en zijn medestanders. Hij voegt hieraan toe dat zijn zoon sinds 6-7 maanden vermist is.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 11 juni 2015 omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaringen met betrekking tot de problemen die hij met A. zou hebben gekend en verzoeker in de stad Kabul geen reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Zijn tweede asielaanvraag werd op 29 januari 2016 niet in overweging genomen. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zijn derde asielaanvraag werd op 29 november 2016 niet in overweging genomen. Verzoekers beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. X van 5 april 2017.

Ter ondersteuning van zijn vierde asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een klachtenbrief aan het districtscentrum; een aan hem gerichte brief d.d. 02.04.1396 van zijn dochter S.; een bevestigingsdocument van de verblijfplaats van zijn schoondochter S. door het districtshuis d.d. 30.09.1395 waarin vermeld staat dat verzoekers zoon G.S.R. van 01.06.1393 tot 10.06.1393 in het ziekenhuis was opgenomen; een attest van het Universitair Ziekenhuis Aliabad d.d. 29.09.1395; een psychologisch attest d.d. 23.11.2017 waarin o.a. vermeld staat dat verzoeker leidt aan geheugen- en slaapproblemen; twee enveloppes.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging door commandant A., aangezien tevens in het kader van zijn vorige asielaanvraag besloten werd dat verzoekers medische toestand niet van die aard is dat deze bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die de kans op internationale bescherming groter maken, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het plegen van een vrees voor vervolging, het volharden in de bewijswaarde van de door hem neergelegde documenten en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Zo verzoeker verwijst naar het arrest Singh et autres c. Belgique van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Verzoeker gaat er na een selectieve lezing van voormeld arrest echter aan voorbij dat zijn asielaanvraag niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent diens voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden. Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat corruptie wijdverbreid is in Afghanistan bij het verkrijgen van civiele documenten, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde klachtenbrief aan het district, de brief van het district en het ziekhuisattest. Wat betreft de brief van verzoekers schoondochter wordt terecht gemotiveerd dat dit een gesolliciteerd karakter heeft en de waarachtigheid van de verklaringen die erin vermeld staan, niet kan worden achterhaald. De enveloppen tonen enkel aan dat verzoeker post heeft ontvangen vanuit Afghanistan, niet meer en niets minder.

Het hoeft voorts geen betoog dat het loutere gegeven dat verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag toegeeft dat hij over zijn reisroute gelogen heeft en ook uiteenzet waarom hij dit gedaan heeft, geen afbreuk doet aan de leugenachtige verklaringen die hij dienaangaande in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft afgelegd. Het arrest nr. X van 11 juni 2015 luidt dienaangaande als volgt: "Aan verzoekers asielrelaas kan evenwel geen enkel geloof worden gehecht gelet op de bedrieglijke verklaringen die hij aflegde over zijn reisweg. Zelf verklaarde verzoeker immers dat hij eind april 2014

met het vliegtuig vertrok uit Afghanistan, om op een onbekende plaats in Europa aan te komen en vandaar uit met de auto verder te rijden. Hij zou volgens zijn verklaringen dan op 5 mei 2014 in België zijn aangekomen waar hij nog dezelfde dag asiel aan vroeg. Verzoekers reis zou geregeld zijn door een smokkelaar, en hij zou met een vals paspoort hebben gereisd. Tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat de nationaliteit van het paspoort hem onbekend was terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor verklaarde dat hij vermoedde dat het een Russisch paspoort zou zijn geweest.

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker met zijn eigen paspoort op 13 februari 2014 een visumaanvraag deed bij de Nederlandse ambassade in Islamabad, Pakistan, dat hij een "multiple-entry" Schengenvisum bekomen heeft op 25 februari 2014 en dat hij vervolgens met deze documenten op 27 maart 2014 de Schengenzone binnenkwam.

Verzoeker verklaarde dat hij naar aanleiding van de dood van Qasim Fahim problemen kreeg in Afghanistan, die uiteindelijk tot zijn vertrek leidden. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk voordien nooit problemen te hebben gekend en er voordien nooit aan te hebben gedacht Afghanistan te verlaten. Verzoekers visumaanvraag dateert echter van 13 februari 2014, terwijl uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de dood van Qasim Fahim evenwel een maand later plaatsvond. Terecht stelt de bestreden beslissing dienaangaande: "Het hoeft geen betoog dat het weinig geloofwaardig is dat u het land zou verlaten omwille van de problemen die u aanhaalt in het kader van uw asielaanvraag, terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt duidelijk blijkt dat u bijna een maand voordien reeds uw visum had aangevraagd. Daar waar dit op zich niet wil zeggen dat u geen andere, gegronde redenen zou kunnen hebben gehad om uw land van herkomst – zij het legaal – te verlaten, maakt u het door uw volharden in overduidelijk valse verklaringen de Belgische asielinstanties moeilijk u op uw woord te geloven."

De Raad wijst er op dat verzoeker met deze informatie meermaals werd geconfronteerd en verschillende keren de kans kreeg om de ware toedracht van zijn reisweg en –motieven toe te lichten doch dat hij is blijven volharden in zijn leugenachtige verklaringen. Dat verzoeker dermate bleef volharden in overduidelijk valse verklaringen en pas vier asielaanvragen later toegeeft gelogen te hebben over zijn paspoort, is allerm minst ernstig te noemen. De Raad beklemtoont dat op verzoeker een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het aan hem is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Verzoeker bleef hier echter, in weerwil met de medewerkingsplicht die op hem rust, duidelijk in gebreke.

In de mate verzoeker voorhoudt dat hij zijn vrees voor vervolging niet voldoende kon toelichten, benadrukt de Raad dat in casu uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de vierde asielaanvraag van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen en de redenen van zijn nieuwe asielaanvraag (adm.doss., stuk 7, verklaring meervoudige aanvraag), en deze verklaring vervolgens heeft overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidige vierde asielaanvraag op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker niet concretiseert welke specifieke elementen hij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het CGVS die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn vierde asielaanvraag.

4.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis

van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het betoog in voorliggend verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

De door verzoekers aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul is gesteund. De selectieve verwijzing naar de informatie vervat in het administratief dossier, kan voorgaande appreciatie evenmin ombuigen. Verzoeker tracht met zijn selectieve lezing van de informatie vervat in het administratief dossier de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn. Ofschoon uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan inderdaad blijkt dat de situatie in Kabul verontrustend en zorgwekkend is, kan hieruit geenszins blijken dat het geweld in Kabul actueel de vereiste omvang en intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In de mate verzoeker voorhoudt dat er persoonlijke omstandigheden zijn die het risico verbonden aan het willekeurig geweld in zijnen hoofde verhogen, met name zijn medische en psychologische toestand, wijst de Raad er op dat opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, er sprake moet zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad verwijst voorts naar het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Uit rechtsoverweging 43 van dit arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Hoe meer verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van het willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verzoeker dient aldus persoonlijke omstandigheden aan te voeren die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het vastgestelde willekeurig geweld dermate verhogen dat, hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in zijnen hoofde bestaat.

De Raad verwijst naar hetgeen in het kader van zijn vorige asielaanvraag werd geoordeeld. Het arrest nr. X van 5 april 2017 luidt als volgt:

“(…)

4.3. Zo verzoeker voorhoudt dat zijn kwetsbare situatie, waarbij hij benadrukt dat hij 70 jaar oud is, ernstig ziek is en ernstige psychische problemen heeft, niet in rekening werd genomen bij zijn asielonderzoek, kan hij niet worden gevolgd.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het “attest psychiater” en het “attest cardioloog” waarvan sprake in de brief van zijn raadsman, noch bij deze brief noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het

kader van huidige asielaanvraag werd neergelegd. Verzoeker heeft tijdens zijn tweede asielaanvraag wel een attest opgesteld door een psycholoog en daterend van 9 november 2015 neergelegd, dewelke ook besproken werd in de beslissing tot weigering van inoverwegingname van 29 januari 2016: "Op basis van het voorgaande moet dan ook worden gesteld dat de door u aangebracht overtuigingsstukken niet volstaan om de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw vluchtmotieven te herstellen. Hetzelfde kan worden gesteld over het psychologisch attest dat op 9 november 2015 werd opgesteld door psycholoog Paul Jacques. Hoewel het melding maakt van geheugenproblemen kan er op geen enkele manier uit worden geconcludeerd dat u niet in staat zou zijn coherente en overtuigende verklaringen af te leggen met betrekking tot de feiten die aan de basis zouden hebben gelegen van uw vlucht uit Afghanistan. De aangehaalde geheugenproblemen kunnen dan ook niet als afdoende verklaring worden aanzien voor de ongeloofwaardigheid van uw beweringen in het kader van uw eerste asielverzoek. Bovendien blijkt uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 juni 2015 dat u reeds in het van de beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS in het kader van u eerste asielverzoek een gelijkaardig attest neerlegde en de Raad deze problemen meenam in haar beoordeling van de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Er blijkt uit het voorgelegde attest evenmin dat uw psychische toestand van aard zou zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling. In verband met de medische problemen waarvan in dit attest tevens gewag wordt gemaakt, wordt opgemerkt er in dit attest geen duidelijkheid wordt verschaft over wat deze problemen precies inhouden. Bovendien is er op basis van uw verklaringen geen reden om te concluderen tot het bestaan van een band tussen het eventuele gebrek aan behandeling en de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u omwille van uw nationaliteit, uw ras, uw politieke of religieuze overtuiging of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep behandeling zou worden ontzegd. Met betrekking tot de beoordeling van de situatie waarin u bij een terugkeer naar Afghanistan dreigt terecht te komen als gevolg van uw medische problemen moet worden gesteld dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

Verzoeker brengt in het kader van huidige asielaanvraag geen stukken bij waaruit blijkt dat hij kampt met ernstige psychische problemen waardoor hij, zoals geponeerd in voorliggend verzoekschrift, beschouwd moet worden als "gehandicapt" en hij omwille van deze problemen behoort tot een bepaalde sociale groep. Ook blijkt dit niet uit de verklaringen die hij heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken: "Ik werd geopereerd aan mijn buik, hart in België. Ik heb hoorproblemen. Ik heb geheugenproblemen" (adm. doss., stuk 5, verklaring meervoudige aanvraag van 5 oktober 2016), noch uit de inschrijving van verzoeker tijdens de "préscreening MV AA" (adm. doss., stuk 5) waarbij enkel melding werd gemaakt van medische problemen, zijnde een hartoperatie en hartproblemen. Van ernstige psychische problemen dat bij terugkeer naar Afghanistan risico's met zich zouden kunnen meebrengen, is allerminst sprake. Het kan de commissaris-generaal dan ook niet ten kwade worden geduid dat "geen enkel woord in het administratief dossier wordt gewijd aan de risico's voor gehandicapt" (verzoekschrift, p. 15).

4.4. Met betrekking tot de mogelijke risico's bij terugkeer verbonden aan verzoekers leeftijd, wordt in de bestreden beslissing op correcte wijze het volgende vastgesteld: "(...) uit het citaat uit de UNHCR guidelines dat door uw advocaat wordt weergegeven blijkt dat ouderen die niet kunnen terugvallen op de steun van hun familie en gemeenschap het risico lopen in extreem moeilijke omstandigheden te moeten overleven. Uit uw verklaringen in het kader van uw verschillende asielaanvragen blijkt echter dat uw zoon en zijn familie nog steeds in Afghanistan verblijven (Verklaring meervoudige aanvraag, dd. 28/11/2015, punt 12) zodat er geenszins kan worden aangenomen dat u niet over een netwerk zou beschikken in uw land van herkomst."

Ook met betrekking tot verzoekers medische problemen (hartproblemen) wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat hij zich voor de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de daartoe geëigende procedure, wat hij zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. X van 11 oktober

2016 ook gedaan heeft. Medische problemen op zich vallen immers buiten het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die hier een ander licht op werpen. Hij komt niet verder dan het definiëren van de term “kwetsbare personen” en het op een algemene wijze uitweiden over het gebrek aan de noodzakelijke medische verzorging in Afghanistan, zonder evenwel aan te tonen dat deze algemene toestand op zijn individuele situatie van toepassing is en gaat zo tevens volledig voorbij aan de gedane vaststelling in het kader van verzoekers 9ter procedure, met name dat de noodzakelijke medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in zijn land van herkomst en dat hij er op opvang kan rekenen. Zo oordeelde de Raad in zijn arrest nr. X van 11 oktober 2016 als volgt: “(...) In casu stelt de ambtenaar-geneesheer in het advies van 3 augustus 2015 aangaande de toegankelijkheid van de zorgen en de opvolging ervan in het land van herkomst:

“Volgens de rapporten die de advocaat aanbrengt zouden de medische zorgen niet beschikbaar zijn in Afghanistan. Echter, deze bron beschrijft een algemene situatie en betrokkene brengt geen andere elementen aan die aantonen dat deze algemene toestand op zijn individuele situatie van toepassing is. Uit onze recente bronnen blijkt dat zorgen wel degelijk beschikbaar zijn. Verder blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene zijn kinderen, broer en twee zussen zich in Afghanistan bevinden bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijk) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp.”

Door louter te stellen dat de verzoekende partij niet begrijpt waarom de door haar neergelegde rapporten niet van toepassing zouden zijn op de situatie van de verzoekende partij volgens de verwerende partij, toont de verzoekende partij niet aan dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de neergelegde rapporten van algemene aard zijn en de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die aantonen dat deze algemene situatie op haar situatie van toepassing is. Nazicht van de door de verzoekende partij aangebrachte uittreksels uit algemene rapporten toont aan dat deze vooral de beschikbaarheid van de “mental health” zorg aan de kaak stellen. Dit is zoals de ambtenaar-geneesheer stelt niet van toepassing op de verzoekende partij, waarvoor de ambtenaar-geneesheer stelt dat zij dient te worden opgevolgd door een cardioloog en zij haar medicatie dient verder te nemen. De Raad wijst erop dat de verwerende partij er niet toe gehouden is de motieven van de motieven in de bestreden beslissing weer te geven.

Waar zij louter stelt dat de familie van de verzoekende partij “arme mensen zijn die amper rondkomen met wat ze verdienen”, dient er te worden vastgesteld dat zij met deze kritiek evenmin de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer weerlegt dat zij terecht zou kunnen bij haar familie voor opvang en hulp bij het komen van de nodige zorgen of voor financiële hulp. De verzoekende partij laat na haar kritiek met enig begin van bewijs te staven, zodat het een loutere bewering betreft. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier (uit de DVZ vragenlijst bij indienen van asielaanvraag van 12 mei 2014 en de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2014) – zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aangeeft – dat de verzoekende partij in weerwil van wat zij beweert, wel degelijk familieleden blijkt te hebben die haar (financieel) lijken te kunnen helpen, gelet op hun opleidingsniveau en beroep.

In de mate waarin de verzoekende partij aanvoert dat de Afghaanse grondwet een dode letter is en dat de verwerende partij niet kan volstaan met louter te verwijzen naar de wetgeving over de toegankelijkheid van de medische zorgen, dient er te worden vastgesteld dat deze kritiek feitelijke grondslag mist. De ambtenaar-geneesheer beperkt zich immers niet tot het verwijzen naar wetgeving, maar nuanceert deze algemene stelling betreffende de principes opgenomen in de grondwet en wijst zij bovendien op het familiale netwerk waarop de verzoekende partij kan terugvallen.

Tot slot verwijst de verzoekende partij naar enkele arresten van de Raad vast State waarin erop wordt gewezen dat het niet om een direct levensbedreigende aandoening moet gaan en dat er geen adequate behandeling voorhanden is. Wat het voorgehouden gebrek aan een adequate behandeling betreft, dient opnieuw te worden vastgesteld te worden dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere en vage bewering, zonder deze concreet te staven met enig begin van bewijs. Wat het verwijzen naar de arresten van de Raad van State betreft, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten dat zij zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken vreemdeling in de arresten waarnaar zij verwijst. Bovendien is de ambtenaar-geneesheer in zijn advies zowel de beschikbaarheid van de zorgen en de opvolging in het land van herkomst als de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen en de opvolging ervan nagegaan. De ambtenaar-geneesheer beperkt er zich geenszins toe te stellen dat de aandoening direct levensbedreigend dient te zijn.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet akkoord lijkt te gaan met de motieven van de bestreden beslissing, maar met haar kritiek niet aantoonde dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of op een

onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. (...)"

(...)"

De in het kader van verzoekers huidige asielaanvraag neergelegde attest van de psycholoog d.d. 23 november 2017 waarin onder andere staat dat verzoeker leidt aan geheugen- en slaapproblemen, soms verward is en hartkwalen kent, vermogen geen ander licht te werpen op de in het kader van zijn vorige asielaanvraag gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende zijn profiel.

Er zijn naar het oordeel van de Raad derhalve geen persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

5. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1.1. Ter terechtzitting alwaar verzoeker uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 april 2018, legt verzoeker een aanvullende nota neer samen met een medisch onderzoek van "Constats asbl", een arrest van CNDA van 9 maart 2018, een EASO rapport van december 2017, een rapport van UNAMA van februari 2018, een artikel van Amnesty International van oktober 2017, en verschillende artikelen met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie. In deze aanvullende nota wordt uitgebreid ingegaan op de medische/psychische klachten van verzoeker en argumenteert hij dat zijn psychische klachten zeer waarschijnlijk interfereerden met het afleggen van coherente en

consistente verklaringen zowel vandaag als in het kader van zijn vorige verzoeken tot internationale bescherming. Verzoeker gaat ook in op de actuele veiligheidssituatie in Kabul waarbij hij verwijst naar een arrest van 9 maart 2018 van het Franse Cour nationale du droit d'asile waarin op basis van het EASO rapport van december 2017 de verzoeker de subsidiaire bescherming wordt toegekend.

Bij beschikking van 9 mei 2018 werd de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen medegedeeld dat voornoemde elementen de kans aanzienlijk vergroten dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden die vereist zijn voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, en werd vastgesteld dat hij de bestreden beslissing moet vernietigen omdat hij niet kan komen tot de bevestiging of de hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen van deze nieuwe elementen.

Met toepassing van artikel 39/76, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet beval de voorzitter van de IVde kamer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voornoemde nieuwe elementen te onderzoeken en hem een schriftelijk verslag te bezorgen binnen acht dagen na de kennisgeving van deze beschikking.

4.1.2. Op 22 mei 2018 maakt de commissaris-generaal in een schriftelijk verslag zijn standpunt over aangaande de nieuwe gegevens die verzoeker heeft neergelegd. Deze luidt als volgt:

"2.1 Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota voornamelijk naar het psychologisch attest opgesteld door Constats asbl (stuk 1) en argumenteert dat zijn psychische klachten zeer waarschijnlijk interfereerden met het afleggen van coherente en consistente verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verweerder merkt vooreerst op dat verzoekers eerste verzoek reeds dateert van 2014 en dat er hierin op 11 juni 2015 een definitieve uitspraak in werd gedaan door de Raad (arrest nr. X). In dit arrest bevestigde de Raad het oordeel van de Commissaris-generaal, namelijk dat er geen geloof kon gehecht worden aan de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten en verzoeker in de stad Kabul geen reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet Waar stuk 1 spreekt van o.a. geheugenproblemen is het van belang te benadrukken dat dergelijk attest steeds een momentopname is en slechts uitspraak kan doen over verzoekers psychische toestand op het ogenblik van het onderzoek. Hoewel het mogelijk is dat verzoeker momenteel met geheugenproblemen kampt, biedt dit attest geen uitsluitel of dergelijke problemen er reeds waren op het ogenblik van de oorspronkelijke beoordeling van het verzoek. Hoewel er in het attest wordt gesteld dat verzoekers geheugenstoornissen reeds begonnen zijn vooraleer hij naar België kwam, wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat deze stelling gestoeld is op verzoekers eigen verklaringen en betreft het dus geen objectieve vaststelling.

Verweerder verwijst verder naar de argumenten in de beoordeling van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming waarbij de door hem ingeroepen problemen ongeloofwaardig werden bevonden (d.d. 21 oktober 2014, bevestigd door de Raad in arrest nr. X van 11 juni 2015). Er werd namelijk gesteld dat verzoekers verklaringen betreffende de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten weinig aannemelijk waren. Bovendien legde verzoeker frauduleuze verklaringen af betreffende een visumaanvraag en reisweg. Dit laatste betreft objectieve visuminformatie waarover het CGVS beschikt die tegenstrijdig is aan verzoekers verklaringen. Het gaat hier dus geenszins om kleine tegenstrijdigheden die verklaard kunnen worden door de vaststellingen in het psychologisch verslag, dat bovendien 3 jaar na voormelde verklaringen werd opgesteld. De toen door verzoeker aangehaalde geheugenproblemen werden bovendien door de Raad mee in overweging genomen maar konden bovenstaande beoordeling niet ombuigen. De Raad had hetzelfde oordeel bij verzoekers derde verzoek, waarbij eveneens attesten werden neergelegd die verzoekers geheugenproblemen dienden te staven en bevestigde de beslissing van het CGVS waarin het volgende werd gesteld: "... de door u aangebrachte overtuigingsstukken niet volstaan om de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw vluchtmotieven te herstellen. Hetzelfde kan worden gesteld over het psychologisch attest dat op 9 november 2015 werd opgesteld door psycholoog Paul Jacques.

Hoewel het melding maakt van geheugenproblemen kan er op geen enkele manier uit worden geconcludeerd dat u niet in staat zou zijn coherente en overtuigende verklaringen af te leggen met betrekking tot de feiten die aan de basis zouden hebben gelegen van uw vlucht uit Afghanistan. De aangehaalde geheugenproblemen kunnen dan ook niet als afdoende verklaring worden aanzien voor de ongeloofwaardigheid van uw beweringen in het kader van zijn eerste asielerzoek. Bovendien blijkt uit

het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 juni 2015 dat u reeds in het van de beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS in het kader van u eerste asielerzoek een gelijkaardig attest neerlegde en de Raad deze problemen meenam in haar beoordeling van de geloofwaardigheid van uw verklaringen." (arrest nr. X van 5 april 2017).

In zoverre het huidig neergelegde attest stelt dat verzoekers psychologische klachten naar aard en inhoud zeer consistent zijn met de gestelde meegemaakte traumatische gebeurtenissen, merkt verweerder het volgende op: medische attesten vormen geen sluitend bewijs voor de omstandigheden, waarin verzoekende partij zijn psychische aandoeningen heeft opgelopen. Een arts kan slechts vaststellingen doen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of psychische aandoeningen, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen of waarvan de psychische toestand het gevolg is. Hierbij wordt er nogmaals op gewezen dat de door verzoekende partij aangevoerde asielmotieven reeds in het kader van zijn eerste verzoek ongeloofwaardig werden bevonden.

2.2 Verzoeker stelt verder dat zijn psychische toestand ook in overweging dient genomen te worden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er wordt geargumenteed dat verzoeker omwille van zijn persoonlijke omstandigheden een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verweerder wijst er nogmaals op dat met betrekking tot de beoordeling van de situatie waarin verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan dreigt terecht te komen als gevolg van zijn medische problemen moet worden gesteld dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Verzoeker dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Verzoeker haalt nogmaals aan dat hij aan verschillende somatische ziektes lijdt die als een handicap kunnen worden beschouwd en hij ook omwille hiervan een kwetsbaar profiel heeft dat in rekening dient te worden gebracht in het licht van de actuele veiligheidssituatie in Kabul. Ter antwoord verwijst verweerder in hoofdorde naar bovenstaande argumentatie in dit schriftelijk verslag waaruit reeds blijkt dat het medisch attest neergelegd per aanvullende nota (stuk 1) niet van die aard is dat het de eerdere beoordelingen van de Commissaris-generaal of de Raad kan ombuigen. Verder werd reeds eerder door de Commissaris-generaal geargumenteed dat verzoekers leeftijd noch zijn gezondheidsproblemen van die aard zijn dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan ernstige risico's met zich zouden meebrengen. Deze beoordeling werd bevestigd door de Raad (arrest nr. X van 5 april 2017). Verzoeker toont niet aan dat hij omwille van de elementen aangehaald in het neergelegde psychologisch verslag, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden willekeurig geweld in Kabul. Verzoeker laat immers na te duiden waarom deze vaststellingen omtrent zijn psychologische en fysieke toestand omstandigheden zijn die het risico op het slachtoffer worden van willekeurig geweld verhogen; de blote bewering dat verzoeker minder zou kunnen instaan voor zijn eigen veiligheid wordt geenszins geconcretiseerd en aldus wordt geen verhoogd risico in hoofde van verzoeker, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van art. 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

2.3 Verzoeker betwist ten slotte de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Kabul. Hij legt verschillende rapporten en artikels neer om zijn argumenten kracht bij te zetten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan onderhavig schriftelijk verslag toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad.

Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de

hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode* pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen „high profile“ doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisereerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisereerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Wat betreft de incidenten waarnaar verwezen wordt in het verzoekschrift, merkt verweerder op dat de typologie van deze incidenten dezelfde is als diegenen die werden besproken in informatie bijgevoegd aan dít schriftelijk verslag, en deze dus geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van de veiligheidssituatie. Wat het arrest van de CNDA betreft, merkt verweerder op dat hét gaat om buitenlandse rechtspraak die geen enkele precedentswaarde heeft in België.

De bovenvermelde stukken werpen geen ander licht op de beoordeling in de bestreden beslissing. Verweerder besluit dat de stukken die door verzoeker werden aangebracht geen elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

4.1.3. Op 28 mei 2018 dient verzoeker een replieknota in waarin hij te kennen geeft niet akkoord te gaan met het standpunt van verwerende partij zoals weergegeven in zijn schriftelijk verslag.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. X van 11 juni 2015 waar er werd gesteld dat zijn verklaringen weinig aannemelijk waren en dat hij frauduleuze verklaringen aflegde over een visumaanvraag en zijn reisweg. Hij benadrukt dat hij toen ook geheugenproblemen had aangevoerd, die in overweging werden genomen door de Raad die van mening was dat het de beoordeling niet kon ombuigen. Verzoeker verwijst tevens naar arrest nr. X waarin de Raad toen ook gesteld heeft dat de neergelegde attesten niet toelaten te concluderen dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest coherente en overtuigende verklaringen af te leggen met betrekking tot de feiten die aan de basis liggen van zijn vlucht uit Afghanistan. Verzoeker benadrukt de conclusie van het bij aanvullende nota van 4 mei 2018 gevoegde rapport met betrekking tot zijn psychische toestand: de psychische klachten interfereerden zeer waarschijnlijk met het doen van een compleet, coherent en consistent asielrelaas zowel vandaag als in het kader van de vorige asielaanvragen. Onder verwijzing naar artikel 48/8, § 2 van de Vreemdelingenwet voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal sinds 22 maart 2018 ook de bevoegdheid heeft om de door verzoeker ingeroepen medische problematiek te onderwerpen aan het advies van een andere arts.

Hij stelt dat deze wetsebepaling de inhoud en de omvang van de samenwerkingsplicht van het Commissariaat-generaal verduidelijkt wanneer een asielaanvrager een medisch attest neerlegt waaruit blijkt dat de medische vaststellingen consistent zijn met de aangehaalde feiten. Wat de vorige frauduleuze verklaringen van verzoeker betreft over zijn reisroute en visumaanvraag, meent verzoeker dat deze enkel als een bijkomend en niet-determinerend element mag worden meegenomen voor de beoordeling van de geloofwaardigheid. Frauduleuze verklaringen in het verleden mogen luidens verzoeker op zich niet een grond zijn om volgende asielaanvragen niet in overweging te nemen.

Aangezien verzoeker vandaag terugkomt op zijn eerdere verklaringen met betrekking tot zijn reisroute en visumaanvraag en dat hij nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat hij waarschijnlijk niet in staat was een compleet, coherent en consistent asielrelaas zowel vandaag als in het kader van de vorige verzoeken om internationale bescherming te doen, kan er volgens verzoeker niet zonder meer verwezen worden naar de vorige arresten van de Raad op het huidig verzoek te verwerpen zonder grondiger onderzoek.

Daarnaast werpt verzoeker op dat het psychologisch verslag van Constats asbl een nieuw element is die aantoonde dat hij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hij kan immers minder instaan voor zijn veiligheid. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad waarbij meermaals beslist werd dat de psychische toestand en/of gezondheidstoestand van de aanvrager van internationale bescherming een pertinent element is voor de toekenning van een subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2 b) of c). Verzoeker verwijst in zijn replieknota opnieuw naar het arrest van het Franse 'Cour Nationale du Droit d'Asile' en acht het merkwaardig dat hierin, op basis van dezelfde informatie, tot een tegengestelde conclusie gekomen wordt dan het Commissariaat-generaal.

4.2.1. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig bevonden door zowel de commissaris-generaal als de Raad omdat verzoeker onder meer frauduleuze verklaringen heeft afgelegd betreffende zijn visumaanvraag en reisweg (RvV 11 juni 2015, nr. X). Verzoekers verklaringen waren tegenstrijdig met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikte en kunnen, zoals opgemerkt in het schriftelijk verslag, niet aanzien worden als kleine tegenstrijdigheden die verklaard kunnen worden door de vaststellingen in het psychologisch verslag, dat bovendien drie jaar na voormelde verklaringen werd opgesteld. De toen door verzoeker aangehaalde geheugenproblemen werden bovendien door de Raad mee in overweging genomen maar konden bovenstaande beoordeling niet ombuigen. Verzoeker geeft in het kader van zijn huidig verzoek overigens toe gelogen te hebben over zijn visumaanvraag en reisweg (adm. doss., stuk 7, verklaring meervoudige aanvraag, punt 15): "(...) Ik wil me excuseren voor wat ik eerder vertelde. Ik heb gelogen. Toen ik hier aankwam hebben andere Afghansen me aangeraden om nooit mijn paspoort te tonen (...)". Er kan dan ook niet ernstig worden voorgehouden dat de bedrieglijke verklaringen die verzoeker in het verleden heeft afgelegd, te wijten zijn aan zijn psychische problemen zoals omschreven in het verslag van Constats asbl van 29 maart 2018. Dit psychologisch verslag vermag derhalve geen ander licht te werpen op volgende in het arrest nr. X van 11 juni 2015 overweging:

"Verzoeker verklaarde dat hij naar aanleiding van de dood van Q. F. problemen kreeg in Afghanistan, die uiteindelijk tot zijn vertrek leidden. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk voordien nooit problemen te hebben gekend en er voordien nooit aan te hebben gedacht Afghanistan te verlaten.

Verzoekers visumaanvraag dateert echter van 13 februari 2014, terwijl uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de dood van Q. F. evenwel een maand later plaatsvond.

Terecht stelt de bestreden beslissing dienaangaande: "Het hoeft geen betoog dat het weinig geloofwaardig is dat u het land zou verlaten omwille van de problemen die u aanhaalt in het kader van uw asielaanvraag, terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt duidelijk blijkt dat u bijna een maand voordien reeds uw visum had aangevraagd. Daar waar dit op zich niet wil zeggen dat u geen andere, gegronde redenen zou kunnen hebben gehad om uw land van herkomst – zij het legaal – te verlaten, maakt u het door uw volharden in overduidelijk valse verklaringen de Belgische asielinstanties moeilijk u op uw woord te geloven."

De Raad stelt vast dat verzoeker meermaals werd geconfronteerd met deze informatie en verschillende keren de kans kreeg om de ware toedracht van zijn reisweg en –motieven toe te lichten doch dat hij is blijven volharden in zijn leugenachtige verklaringen."

Daarnaast werd in het kader van verzoekers eerste verzoek vastgesteld dat verzoekers verklaringen betreffende de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten in Afghanistan vaag en weinig plausibel overkomen en hij bovendien geen enkel document of objectief element neerlegt ter staving van deze problemen.

Ofschoon het psychologisch verslag opgesteld door Constats asbl onder meer attesteert dat verzoeker geheugenstoornissen vertoont en ernstige concentratieproblemen heeft en besluit dat de psychische klachten van verzoeker *zeer waarschijnlijk* interfereerden met het doen van een compleet, coherent en consistent asielrelaas, treedt de Raad verweerder bij waar deze in zijn schriftelijk verslag benadrukt dat dergelijk attest steeds een momentopname is en slechts uitspraak kan doen over verzoekers psychische toestand op het ogenblik van het onderzoek. Hoewel het mogelijk is dat verzoeker momenteel met geheugenproblemen kampt, biedt dit attest geen uitsluitel of dergelijke problemen er

reeds waren op het ogenblik van de oorspronkelijke beoordeling van het verzoek. Hoewel er in het attest wordt gesteld dat verzoekers geheugenstoornissen reeds begonnen zijn vooraleer hij naar België kwam, wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat deze stelling gestoeld is op verzoekers eigen verklaringen en betreft het dus geen objectieve vaststelling. Hoe dan ook, verzoeker geeft heden uitdrukkelijk toe in het verleden gelogen te hebben over zijn visumaanvraag en reisweg. Zo verzoeker stelt dat frauduleuze verklaringen in het verleden op zich niet een grond mogen zijn om volgende asielaanvragen niet in overweging te nemen, wijst de Raad er op dat bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Het CGVS heeft hierbij evenwel een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met verzoekers land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door hem afgelegde verklaringen en de door hem overgelegde stukken besloot de commissaris-generaal op goede gronden dat er in hoofde van verzoeker geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. Waar verzoeker artikel 48/8, § 2 citeert en stelt dat het Commissariaat-generaal ook de bevoegdheid heeft om de door verzoeker ingeroepen medische problematiek te onderwerpen aan het advies van een andere arts, wijst de Raad op de bewoordingen van voormeld artikel: “(...) die in voorkomende geval een bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg kan raadplegen om een advies omtrent het voormelde getuigschrift te vragen” (eigen onderlijning). Het inroepen van dergelijk advies is duidelijk een mogelijkheid, geen verplichting.

Het attest kan de geloofwaardigheid van het ingeroepen vluchtrelaas evenmin herstellen of als bewijs gelden voor de aangehaalde bedreigingen. Een attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn of haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat medische/psychische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2.2. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad wijst er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, “*Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*”).

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Kabul sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier en het schriftelijk verslag niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder. Waar verzoeker in de verf zet dat de Franse 'Cour Nationale du Droit d'Asile' op 9 maart 2018 een Afghaanse vluchteling de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend omwille van de veiligheidssituatie in Kabul op basis van hetzelfde EASO rapport als waarop de commissaris-generaal zich baseert, merkt de Raad op dat het feit dat buurlanden en/of andere landen in Europa op basis van bepaalde informatie soms tot andere visies komen en verschillende gevolgtrekkingen nemen omtrent de veiligheidssituatie in welbepaalde landen of regio's van herkomst in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet - wat ook binnen een zelfde land kan gebeuren/gebeurt daar waar er bijvoorbeeld meerdere en verschillende instanties bevoegd zijn voor en zich over de verzoeken om internationale bescherming buigen -, is, gelet bovendien op het individuele onderzoek en de individuele beoordeling van elk verzoek om internationale bescherming, geenszins abnormaal of vreemd. De Raad wijst er overigens ook op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 18 december 2008, beschikking nr. 3679).

In het kader van verzoekers vorig, derde verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek) werd reeds een grondig onderzoek gevoerd naar verzoekers profiel, onder andere de invloed van zijn gezondheidssituatie en zijn leeftijd. In het arrest nr. X van 5 april 2017 wordt onder meer als volgt geoordeeld:

"(...) Verzoeker brengt in het kader van huidige asielaanvraag geen stukken bij waaruit blijkt dat hij kampt met ernstige psychische problemen waardoor hij, zoals geponeerd in voorliggend verzoekschrift, beschouwd moet worden als "gehandicapt" en hij omwille van deze problemen behoort tot een bepaalde sociale groep. Ook blijkt dit niet uit de verklaringen die hij heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken: "Ik werd geopereerd aan mijn buik, hart in België. Ik heb hoorproblemen. Ik heb geheugenproblemen" (adm. doss., stuk 5, verklaring meervoudige aanvraag van 5 oktober 2016), noch uit de inschrijving van verzoeker tijdens de "préscreening MV AA" (adm. doss., stuk 5) waarbij enkel melding werd gemaakt van medische problemen, zijnde een hartoperatie en hartproblemen. Van ernstige psychische problemen dat bij terugkeer naar Afghanistan risico's met zich zouden kunnen meebrengen, is allerm minst sprake. Het kan de commissaris-generaal dan ook niet ten kwade worden geduid dat "geen enkel woord in het administratief dossier wordt gewijd aan de risico's voor gehandicapten" (verzoekschrift, p. 15).

4.4. Met betrekking tot de mogelijke risico's bij terugkeer verbonden aan verzoekers leeftijd, wordt in de bestreden beslissing op correcte wijze het volgende vastgesteld: *"(...) uit het citaat uit de UNHCR guidelines dat door uw advocaat wordt weergegeven blijkt dat ouderen die niet kunnen terugvallen op de steun van hun familie en gemeenschap het risico lopen in extreem moeilijke omstandigheden te moeten overleven. Uit uw verklaringen in het kader van uw verschillende asielaanvragen blijkt echter dat uw zoon en zijn familie nog steeds in Afghanistan verblijven (Verklaring meervoudige aanvraag, dd. 28/11/2015, punt 12) zodat er geenszins kan worden aangenomen dat u niet over een netwerk zou beschikken in uw land van herkomst."*

Ook met betrekking tot verzoekers medische problemen (hartproblemen) wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat hij zich voor de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de daartoe geëigende procedure, wat hij zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. X van 11 oktober 2016 ook gedaan heeft. Medische problemen op zich vallen immers buiten het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die hier een ander licht op werpen.

Hij komt niet verder dan het definiëren van de term "kwetsbare personen" en het op een algemene wijze uitweiden over het gebrek aan de noodzakelijke medische verzorging in Afghanistan, zonder evenwel aan te tonen dat deze algemene toestand op zijn individuele situatie van toepassing is en gaat zo tevens volledig voorbij aan de gedane vaststelling in het kader van verzoekers 9ter procedure, met name dat de noodzakelijke medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in zijn land van herkomst en dat hij er op opvang kan rekenen. Zo oordeelde de Raad in zijn arrest nr. X van 11 oktober 2016 als volgt:

"(...) In casu stelt de ambtenaar-geneesheer in het advies van 3 augustus 2015 aangaande de toegankelijkheid van de zorgen en de opvolging ervan in het land van herkomst: "Volgens de rapporten

die de advocaat aanbrengt zouden de medische zorgen niet beschikbaar zijn in Afghanistan. Echter, deze bron beschrijft een algemene situatie en betrokkene brengt geen andere elementen aan die aantonen dat deze algemene toestand op zijn individuele situatie van toepassing is. Uit onze recente bronnen blijkt dat zorgen wel degelijk beschikbaar zijn. Verder blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene zijn kinderen, broer en twee zussen zich in Afghanistan bevinden bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijk) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp.”

(...)

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet akkoord lijkt te gaan met de motieven van de bestreden beslissing, maar met haar kritiek niet aantoont dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. (...).”

Het in het kader van verzoekers huidig verzoek om internationale bescherming neergelegde attest van de psycholoog van 23 november 2017 waarin onder andere staat dat verzoeker leidt aan geheugen- en slaapproblemen, soms verward is en hartkwalen kent en het verslag van Constans asbl van 29 maart 2018 waarin onder meer gewag wordt gemaakt van slapeloosheid, depressie, concentratiestoornissen en somatische klachten (plots transpireren, hartkloppingen en hoofdpijnlachten), vermogen geen ander licht te werpen op de in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende zijn profiel. Verzoekers psychische/medische problemen kunnen niet bestempeld worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat verzoeker, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker toont evenmin aan dat hij omwille van de elementen aangehaald in het neergelegde psychologisch verslag, een verhoogd risico zou lopen. Verzoeker laat immers na te duiden waarom deze vaststellingen omtrent zijn psychologische en fysieke toestand omstandigheden zijn die het risico op het slachtoffer worden van willekeurig geweld verhogen; de blote bewering dat verzoeker minder zou kunnen instaan voor zijn eigen veiligheid wordt geenszins geconcretiseerd en aldus wordt geen verhoogd risico in hoofd van verzoeker, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

kamervoorzitter,
griffier.

De voorzitter,

M.-C. GOETHALS